

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
36.Kpk.46.627/2014/5.

A bíróság a ~~dr. E. M.~~ jogtanácsos által képviselt **Telenor Magyarország Zrt.** (2045 Törökbálint, Pannon út 1.) kérelmezőnek a ~~dr. B. L.~~ irodavezető által képviselt **Gazdasági Versenyhivatal** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5.; hiv. szám: Vj/11-147/2014.) kérelmezett ellen versenyfelügyeleti ügyben hozott közigazgatási végzés bírósági felülvizsgálata iránt folyamatban lévő nemperes eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

A bíróság a kérelmező felülvizsgálati kérelmét **elutasítja.**

Kötelezi, hogy fizessen meg a Magyar Államnak - az adóhatóság külön felhívására - 10.000 (azaz tízezer) forint eljárási illetéket.

A végzés ellen további jogorvoslatnak helye nincs.

I n d o k o l á s:

A kérelmezett 2014. február 24-én versenyfelügyeleti eljárást indított a HTD Szaknévsor Kiadó Kft. és más vállalkozások ellen, mert észlelte, hogy az eljárás alá vontak feltételezhetően a pályázati eredmények befolyásolására alkalmas magatartást folytattak több. az Európai Unió hivatalos lapjában 2013. november 2-án megjelent nyílt közbeszerzési eljárásban. Megállapítása szerint az eljárás alá vont vállalkozások ezzel valószínűsíthetően megvalósították a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. tv. (a továbbiakban: Tpv.) 11. § (2) bekezdés *a)* és *d)* pontjában foglalt tényállást, megsértve a Tpv. 11. § (1) bekezdésében előírt tilalmat, valamint e magatartás alkalmas lehet az Európai Unió működéséről szóló szerződés 101. cikk (1) bekezdésében foglalt tilalom megsértésére is.

A versenyfelügyeleti ügyben eljáró vizsgálók a Vj/11-81/2014. számú végzésükben felhívták kérelmezőt, mint elektronikus hírközlési szolgáltatót, hogy a kézhezvételtől számított 20 napon belül küldje meg a végzésben megjelölt telefonszámok tekintetében az előfizetők családi és utónevét, az őket hívó és az általuk hívott előfizetői számokat, a hívás dátumát és kezdő időpontját, valamint időtartamát, a szolgáltatást nyújtó hálózat és cellaazonosítókat. A kérelmező a 2014. augusztus 19-én kelt válaszában a nyilvántartásban szereplő telefonszámok vonatkozásában megadta a szolgáltatást nyújtó hálózat cellaazonosítóit kódolt számjegyek formájában. A kérelmezett a Vj/11-88/2014. számú végzésében további adatok szolgáltatására hívta fel kérelmezőt, így többek között kérte a cellaadatokhoz tartozó pontos postai címek megadását és a cellakódok internetes (GPRS) forgalomban keletkezett cellaadatokkal való kiegészítését. Kérelmező a 28265/2014. számú válaszlevelében kifejtette, hogy az elektronikus hírközlésről szóló 2003. évi C. tv. (a továbbiakban: Eht.) 157. § (8a) bekezdése kizárólag a cellaazonosítók/cellakódok továbbítását teszi lehetővé a szolgáltatónak, a cellakódhoz tartozó cellapozíciókat nem kezeli. Ezen információk kinyerése szakértői tevékenységet igényel. Kérelmezett a 2014. szeptember 29-én kelt Vj/11-108/2014. számú újabb végzésben kötelezte a kérelmezőt, hogy a kézhezvételtől számított 5 napon belül bocsássa rendelkezésére a végzésben felsorolt cellaazonosítókhoz tartozó földrajzi helyeket (pontos postai címeket). Kérelmező a 2014. október 6-án kelt levelében elzárkózott az adatszolgáltatás teljesítésétől, mondván az Eht. fent hivatkozott rendelkezése nem teszi lehetővé a cellákhoz kapcsolódó földrajzi azonosítók átadását, mivel a jogszabály szerint az adatszolgáltatás csak a cellák (egyedi) azonosítójára terjedhet ki.

Az eljáró vizsgálók a 2014. október 16-án kelt Vj/11-130/2014. számú végzésükben kötelezték

kérelmezőt, hogy a végzés jogerőre emelkedésétől számított 2 nap elteltét követő időponttól minden egyes olyan nap után, amely anélkül telt el, hogy teljesítené a tényállás tisztázásához szükséges adatok közlésére felhívó végzésben elrendelt adatszolgáltatási kötelezettségét, napi 500.000,-Ft eljárási bírságot fizessen meg. Kérelmező a döntéssel szemben fellebbezést terjesztett elő. Kérelmezett eljáró versenytanácsa, mint másodfokú hatóság a 2014. november 28-án kelt Vj/11-147/2014. számú végzésében a támadott végzést helybenhagyta. A döntés jogalapjaként utalt a Ket. 17. § (3), Tptv. 65. § (3) és a Eht. 157. (8a) bekezdésére. Előadta, hogy a mobil híváshoz használt cellát (amely a tényleges földrajzi területnek feleltethető meg), rendszerint egy önmagában értelmezhetetlen cellaazonosítóval kódolják a szolgáltatóknál. E négyjegyű kód önmagában nem értelmezhető, azaz nem ismerhető meg, hogy a kód pontosan mely cellát takarja, hanem az elektronikus hírközlési szolgáltató tud felvilágosítást adni arról, hogy a kódok által azonosított cella melyik földrajzi területet azonosítja. Így a cellakódhoz tartozó földrajzi hely tudomásának birtokában válik ismertté az, hogy egy adott telefonszámról folytatott beszélgetés/letöltés mely földrajzi területről kezdeményezték. Ebből következően önmagában a cellakód ismerete nem járul hozzá egy adott jogsértés bizonyításához, hiszen a cellakód dekódolásához szükséges információval nem rendelkezik a hatóság.

A kérelmezett álláspontja szerint az Eht. 157. § (8a) bekezdése nem értelmezhető úgy, hogy e rendelkezés csak a számokkal kódolt cellaazonosító átadására hatalmazná fel kérelmezőt, és így a cella azonosításához szükséges információk átadása megtagadható lenne. Bár a hivatkozott bekezdésben szereplő felsorolásban a „cella [...] azonosítja” megfogalmazás szerepel, az e kód feloldásához szükséges további információ külön nevesítése nélkül, de értelemszerűen egy önmagában értelmezhetetlen adatsort csak akkor kell szerepeltetni a személyes adatok e taxatív felsorolásában, ha abból az érintettre következtetés vonható le. Ez pedig csak akkor van így, ha a cellára mint egy földrajzi területre tekintünk. Ezt az értelmezést támasztja alá az Eht. 157. § (8a) bekezdést beiktató törvényhez fűzött miniszteri indokolás is, amely szerint „[a] kartellek, a gazdasági erőfölénnyel való visszaélés [...] felderítése érdekében szükséges, hogy a Gazdasági Versenyhivatal is hozzáférhessen egyes hírközléssel kapcsolatos személyes adatokhoz”. Tekintve, hogy a cellaazonosító a kérelmező által megadott négyjegyű számformátumban egy kódolt információ (amely önmagában egyébként nem minősül személyes adatnak), ebből a kérelmezett szerint az következik, hogy a jogalkotó azt kívánta lehetővé tenni, hogy a cellaazonosítót, mint személyes adatot ismerhesse meg és használhassa fel eljárása során. Ellenkező esetben értelmetlen lenne törvényben hozzáférési jogot biztosítani egy kódolt információhoz.

A kérelmezett idézte a Eht. 157. § (2) bekezdés *f)* pontját, továbbá ugyanezen szakaszhely (8a) bekezdését, valamint a 159/A. § (1) bekezdését és kifejtette, hogy a kérdéses rendelkezések alapján látható, miszerint az Eht. ugyanazon adatokat többféle megfogalmazásban jelöli meg az egyes rendelkezésekben, és csupán egy helyütt választja szét a cellaazonosító fogalmát a cella tényleges földrajzi meghatározását lehetővé tevő adatoktól. Ez azonban nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy azokban az esetekben, amikor a földrajzi hely meghatározását lehetővé tevő adatok nincsenek külön kiemelve, az elektronikus hírközlési szolgáltató ezen adatok kezelésére/továbbítására ne lenne jogosult, illetve köteles.

A kérelmező a döntéssel szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, ebben elsődlegesen indítványozta a támadott végzés elsőfokú végzésre kiterjedően történő hatályon kívül helyezését, illetve másodlagosan kérelmezett másodfokú végzésének megváltoztatását, s ily módon a bírságot kiszabó végzés hatályon kívül helyezését.

Kifejtette, hogy a Tptv. 65. § (3) bekezdése valóban felhatalmazza kérelmezettet az adatkérésre, de az adatkérés tartalmát, illetve terjedelmét a Eht. 157. § (8a) bekezdése határozza meg azzal, hogy a kérdéses rendelkezés behatárolja, és a jogszabályban tételesen felsorolt adatok körére korlátozza az igényelhető adatokat. Álláspontja szerint e felsorolás nem értelmezhető kiterjesztően. Erre utal a törvényszöveg megfogalmazása, amely általános gyűjtőfogalmak helyett konkrét adatok megjelölésével operál és taxatív módon meghatározza a kérelmezett által megismerhető adatok körét. A jogszabályi felsorolás kiterjed a mobil rádiótelefon szolgáltatásnál „a szolgáltatást nyújtó hálózat és cella [...] azonosítójára”. Az „azonosító” (főnév) szó köznyelvi értelemben egy olyan kódot jelent, amely egy meghatározott dolgot (személyt, tárgyat, fogalmi egységet stb.) a nyilvántartó által vezetett adatbázisban összetéveszthetetlenül és egyértelműen megjelöl. Az idézett jogszabályhely esetében az „azonosító” fogalma alatt egy ugyanilyen kódot, jelet kell érteni, és azt nem szabad kiterjeszteni a cella egyéb tulajdonságaira (például a földrajzi elhelyezkedésre).

Állította, hogy az azonosító fogalma egyetlen adatot takar, amit a jogszabály nyelvtani értelmezése is megerősít, hiszen az Eht. 157. § (8a) bekezdése nyelvtanilag egyes számot használ (vagyis a hálózat és cella „azonosítójáról”, és nem „azonosítóiról” rendelkezik). Következésként a jogalkotó is abból indult ki, hogy egy cella egy darab azonosítóval rendelkezik, vagyis nem adható át azonosítóként egyszerre a cella kódja, földrajzi elhelyezkedése, kiterjedése, típusa stb. A kérdéses azonosítót a versenyfelügyeleti eljárás során a kérelmezett rendelkezésére bocsátotta, ezáltal pedig adatszolgáltatási kötelezettségét teljesítette, a bírság kiszabása tehát ebből a szempontból is megalapozatlan.

Kérelmező álláspontja szerint a cellaazonosító fogalmának megszorító értelmezését támasztja alá, hogy az Eht. más helyen kifejezetten szétválasztja a cella azonosítóját a földrajzi elhelyezkedés megállapítását lehetővé tevő adatoktól, vagyis a kettő egymástól elkülönült adatként nevesíti (pl. Eht. 159/A. § (1) bekezdés g) pont). Ugyan e tény cáfolja meg azt az érvet is, hogy a jogalkotó szándéka (a törvény megfogalmazása ellenére) kiterjedt volna a cellák földrajzi elhelyezkedésének hatóság általi megismerésére is. Ha ugyanis a jogalkotó azt kívánta volna, hogy a cellaazonosító mellett a cella földrajzi pozíciójára vonatkozó adatok és átadhatóak legyenek a kérelmezett számára, úgy ez kifejezetten szerepelne a törvényszövegben, ahogyan az utóbb hivatkozott jogszabályhely esetében is. Az Eht. 157. § (8a) bekezdése azonban a hatályos szövegezésével éppen azt jelzi, hogy a jogalkotó nem kívánt egyenlőségjelet tenni a nyomozó hatóságok és a kérelmezett adatkérései közé, és az utóbbi hatóság számára szűkebb adatkérési lehetőséget biztosított. Ráadásul a jogalkotó céljának vizsgálata abban az esetben jöhetne szóba, ha a jogszabály szövege nem lenne egyértelmű. Jelen esetben azonban önmagában a szavak nyelvtani jelentése alapján értelmezhető a törvényi kötelezettség.

Végül keresetéhez csatolta az ügyet érintő kérdésben a Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (a továbbiakban: NAIH) által adott állásfoglalást. Az adatvédelmi hatóság az állásfoglalásában kifejtette, hogy az idézett jogszabályi rendelkezések alapján megállapítható, hogy bár a Tptv. valóban kimondja az érdemi döntéshez szükséges (személyes) adatok átadásának kötelezettségét a GVH részére, azonban ennek során tekintettel kell lenni az Eht. 157. § (8a) szakaszára is, mely – kiemelve a törvény által meghatározott egyéb adatszolgáltatási lehetőségek közül – tételes felsorolással megállapítja, hogy a szolgáltató által kezelt adatok közül melyeket továbbíthatja a GVH-nak. E felsorolás nem tartalmazza az adott cellaazonosítóhoz tartozó cella tényleges földrajzi helyének meghatározását lehetővé tevő adatokat. Az adatszolgáltatás teljesítésekor tehát figyelemmel kell lenni a lex specialis derogat legi generali elvre. Ezen elvnek megfelelően az Eht.-t kell a speciális szabálynak tekinteni, hiszen – szemben a Tptv. általános

felhatalmazásával – ez a törvény határozza meg az elektronikus hírközlési szolgáltató által a GVH felé továbbítható adatok körét.

Az adatvédelmi hatóság rámutatott arra, hogy a GVH adatigénylése jogszerűségének megállapításakor tekintettel kell lenni arra is, hogy az Eht. külön fejezetben tárgyalja a bűnüldözési, nemzetbiztonsági és honvédelmi célú adatmegőrzési kötelezettséget. Ennek kapcsán – utalva az Eht. 159/A. § (1) bekezdés g) pontjára – leszögezte, hogy e rendelkezés alapján egyértelműen megállapítható, hogy a hívások földrajzi meghatározását lehetővé tevő adatokat kizárólag a külön törvény szerint arra jogosult hatóságok és a bíróság adatkérésének teljesítése érdekében lehet megőrizni és átadni. Végül a megemlítette, hogy bár a GVH olyan, az egyes cellaazonosítókhoz tartozó földrajzi „lokációkat” kért be a kérelmezőtől, amelyek önmagukban nem minősülnek személyes adatnak, ám a korábban átadott személyes adatokkal összekapcsolva azonban már alkalmasak lehetnek arra, hogy az egyes hívások földrajzi helyzetét meg tudják határozni. Így a GVH olyan, általuk korábban nem kezelt, az információs önrendelkezési jogról és információszabadságról szóló 2011. évi CXII. tv. (a továbbiakban: Infotv.) rendelkezései szerint személyes adatnak minősülő információk birtokába kerülhetnek, amelyek kezelésére felhatalmazással nem rendelkeznek.

Kérelmező álláspontja szerint a jogállamiság és a jogbiztonság követelményét sérti kérelmezett azon nyilatkozata, mely szerint nem tekinti magára nézve irányadónak a NAIH fenti állásfoglalását, miután a nevezett hatóság rendelkezik megfelelő hatáskörrel, kompetenciával és országos illetékességgel az adatvédelmi jogszabályok értelmezéséhez. Megítélése szerint nem fogadható el, hogy akár a kérelmezett, akár a NAIH álláspontjának elfogadása esetén a másik hatóságtól következményekre számíthat. Hangsúlyozta, hogy az adatszolgáltatást nem az eljárás elhúzása céljából tagadta meg, hanem azért, mert az ügyfelek személyes adatainak védelmét biztosítani kell, ellenkező esetben ugyanis jogellenes adatkezelés miatt polgári peres eljárás keretében kártérítést, illetve sérelemdíjat követelhetnének a társaságtól.

Kérelmezett ellenkérelmében indítványozta a felülvizsgálati kérelem elutasítását a támadott végzés helyes indokaira tekintettel. Kérte eljárási költség megállapítását. Előadta, hogy az Eht. 157. § (8a) bekezdésének vitatott szövegrésze az Eht. 157. § (2) bekezdés f) pontjában szereplő szöveget veszi át szó szerint. Álláspontja szerint e szövegben a „cella” és az „azonosítója” szavak egy szintagmaként értelmezése – amiként azt a kérelmező teszi – egyáltalán nem magától értetődő, ráadásul a felsorolás minden eleme alanyesetben szerepel a szövegben, így az Eht. 157. § (2) bekezdésének kontextusában teljesen ésszerű következtetés lehet az is, hogy a szolgáltató adatkezelési felhatalmazása [Eht. 157. § (2) bekezdés f) pont] és a részére kiadható adatok köre a „cellára” mint olyanra, és nem a cellaazonosítóra vonatkozik már a normaszöveg szintjén sem.

Hozzátette, ha emellett azt is figyelembe vesszük, hogy az Eht. 157. § (2) bekezdésének nyilvánvaló célja, hogy a szolgáltatót felhatalmazza meghatározott, ott felsorolt személyes adatok kezelésére, akkor – akár cellaként, akár cellaazonosítóként azonosítjuk a norma szövegét –, azt is be kell látnunk, hogy a kérelmező álláspontjának elfogadása egyben azzal a következménnyel jár, hogy ő maga sem jogosult az adott hívás vagy hívások kapcsán a cella által lefedett földrajzi területet, mint személyes adatot kezelni. A kérdéskörhöz kapcsolódóan utalt az Alaptörvény 28. cikkére, mely szerint a bíróságoknak a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Egyebekben megjegyezte, hogy az Eht. 159/A. § (1) bekezdése is kétféleképpen rögzíti, hogy az elektronikus hírszolgáltató mely adatokat őrzi meg; így a k) pont cellaazonosítót, míg a g) pont az adott cellaazonosítóhoz tartozó cella tényleges földrajzi

helyének meghatározását lehetővé tevő adatokat említ. Rámutatott, hogy a nyilvánvalóan azonos cél és tartalom a két rendelkezés tekintetében akkor is fennáll, ha a két pont szóhasználata eltér is egymástól.

A NAIH állásfoglalással kapcsolatban leszögezte, hogy az nem köti az Eht. értelmezésének kérdésében. Az állásfoglalást áttekintve megállapítható, hogy az nem ad magyarázatot a törvény következtelen szóhasználatára, hiszen nem az egész törvényt, hanem mindössze a kérelmező által kiemelt 157. § (8a) bekezdést, valamint a 159/A. § (1) bekezdés g) pontját vonta vizsgálat alá. Ebből fakadóan a NAIH nem szolgál magyarázattal az Eht. 157. § (2) bekezdés f) pontjával való szó szerinti egyezésre, miként az idézett 159/A. § (1) bekezdés k) pontjában szereplő megfogalmazásra sem.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

Bíróság a kérelmezett végzését a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény módosításáról és az egyes közigazgatási nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról szóló 2005. évi XVII. törvény (a továbbiakban: Knptv.) 3. §-a alapján vizsgálja felül.

A Knptv. 1. § (2) bekezdése szerint az e törvényben szabályozott közigazgatási nemperes eljárásokban kizárólag okirati bizonyításnak van helye.

A Knptv. 4. §-a értelmében a közigazgatási nemperes eljárásokban a Pp. XX. fejezetének szabályai - az ezen, valamint külön törvényben foglalt, továbbá a polgári nemperes eljárás sajátosságaiból fakadó eltérésekkel - megfelelően irányadók.

A bíróság a kérelmezetti végzést a Ket. 109. §-a, valamint a Pp. 339/A. §-a értelmében a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján, a kereset és az ellenkérelem keretei között vizsgálta felül, a tényállást a felek által csatolt nyilatkozatok, továbbá a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A Tpv. 65. § (3) bekezdésében foglaltak szerint vizsgálati cselekmény bármely olyan helyen foganatosítható, ahol a tényállás tisztázásához szükséges bizonyíték lelhető fel. A tényállás tisztázása érdekében bármely személy vagy szervezet köteles a szükséges felvilágosítást írásban is megadni, illetve a vizsgálat tárgyával összefüggő iratokat a Gazdasági Versenyhivatalnak megküldeni.

Az Eht. 157. § (8a) bekezdése értelmében a (2) bekezdés szerinti adatok közül átadható a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény 11. §-ában vagy 21. §-ában, illetve az Európai Unió működéséről szóló szerződés 101. vagy 102. cikkében foglalt tilalom megsértése miatt, valamint a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény Melléklete 26. pontjának megsértése miatt versenyfelügyeleti eljárást folytató Gazdasági Versenyhivatalnak az előfizető családi és utóneve, születési neve, lakóhelye, tartózkodási helyére vonatkozó információ, az előfizetői állomás száma vagy egyéb azonosítója, az őt hívó és az általa hívott előfizetői számok, a hívás vagy egyéb szolgáltatás dátuma és kezdő időpontja, valamint időtartama. A közvetlenül vagy közvetve a vételi vagy az eladási árak rögzítésére, a piac felosztására - beleértve a versenytárgyalási összejátszást is -, vagy a termelési, eladási kvóták meghatározására irányuló versenytársak közötti megállapodás vagy összehangolt magatartás miatt versenyfelügyeleti eljárást folytató Gazdasági

Versenyhivatalnak a mobil rádiótelefon szolgáltatásnál a szolgáltatást nyújtó hálózat és cella, valamint a szolgáltatás igénybevételekor használt készülék egyedi azonosítója (IMEI), IP hálózatok esetén az alkalmazott azonosítók is átadhatók.

A bíróság nemvitas tényállásként rögzíti, hogy a Tpv. előbb hivatkozott rendelkezése, mint általános lehetőség határozza meg kérelmezett számára az adatkérési jogosultságot. E jogot a mobil rádiótelefon szolgáltatás esetében az Eht. utóbb említett rendelkezése konkretizálja, illetve korlátozza, meghatározva e körben, hogy a kérelmezett milyen magatartások vizsgálata esetén, milyen – a kérelmező általa kezelt – adatok átadását kérheti. Ennek megfelelően az Eht. 157. § (8a) bekezdése valóban taxatív módon sorolja fel a kérelmezett részére átadható adatokat. A nyelvtani-mondattani összefüggéseket figyelembe véve az is tényként rögzíthető, hogy a kérdéses jogszabályhely ilyen kiadható adatként határozza meg a „cellaazonosítót”, mint önálló jogi kategóriát. Az sem vitás, hogy az Eht. bizonyos esetben cellaazonosítóról, míg más esetben a cellaazonosítóhoz tartozó cella tényleges földrajzi helyének meghatározását lehetővé tevő adatról rendelkezik (Eht. 159. § (1) bekezdés g) pont). E különbségtétel elvileg utalhat arra, hogy a jogalkotó e fogalmakat tudatosan, az eltérő tartalmukat szem előtt tartva használja, ami valóban jelentheti azt, hogy a cellaazonosító kizárólag a cellát meghatározó kódot, míg az Eht. 159. § (1) bekezdés g) pontja a cella azonosítását lehetővé tevő földrajzi adatot jelenti.

Összevetve azonban egymással a szóban forgó fogalmakat, illetve megvizsgálva azok Eht.-én belüli elhelyezkedését megállapítható, hogy a fenti értelmezés logikailag, illetve rendszertani szempontból ellentmondásos, nincs összhangban a normaszöveg tartalmával, sőt voltaképp a ténylegesen fennálló helyzettel sem. Az Eht. 157. § (2) bekezdés f) pontja kimondja, hogy az elektronikus hírközlési szolgáltató az előfizetők és a felhasználók részére történő számlázás és a kapcsolódó díjak beszedése, valamint az előfizetői szerződések figyelemmel kísérése céljából a következő adatokat kezelheti: a hívás vagy egyéb szolgáltatás típusa, iránya, kezdő időpontja és a lefolytatott beszélgetés időtartama, illetőleg a továbbított adat terjedelme, mobil rádiótelefon szolgáltatásnál a szolgáltatást nyújtó hálózat és cella, valamint a szolgáltatás igénybevételekor használt készülék egyedi azonosítója (IMEI), IP hálózatok esetén az alkalmazott azonosítók.

Megállapítható, hogy az Eht. a kérelmező által kezelhető adatok meghatározása során is ugyanazt a definíciót használja, mint a kérelmezett által igényelhető adatok esetén, amiből szükségképpen következik, hogy kérelmezett az Eht. 157. § (8a) bekezdése alapján a kérelmezőtől az általa az Eht. 157. § (2) bekezdés f) pontja alapján kezelt adatok közzétételét kérheti. Ezt erősíti meg az Eht. 157. § (8a) bekezdése, mely rendelkezés nevesítetten is utal az Eht. 157. § (2) bekezdés f) pontjára, mikor átadandó adatként jelöli meg „a (2) bekezdés szerinti adatok”-at. Minthogy kérelmező nyilvánvalóan nemcsak a cellaazonosítót, hanem a cella földrajzi helyének meghatározását lehetővé tevő adatot is jogosult kezelni, annál is inkább, hiszen csak így tud eleget tenni az egyéb jogszabályi kötelezettségeinek (lsd. Eht. 159/A. § (1) bekezdés g) pont), mindebből okszerűen következik, hogy az Eht. 157. § (2) bekezdés f) pontjában szereplő meghatározásba beletartozik az utóbb említett adat is. Mármost, ha ez így van, akkor a fent írtaknak megfelelően – a fogalmi egyezőség okán – ugyancsak adatok beletartoznak az Eht. 157. § (8a) bekezdése alapján átadandó adatok közé is. Mindez arra utal, hogy a jogalkotó a szóban forgó két rendelkezés esetében a „cellaazonosító” kategóriát, mint gyűjtőfogalom használta, beleértve mind a cella azonosítását jelentő kódot, mind pedig a cella földrajzi meghatározását lehetővé tevő adatot. Ezen az sem változtat, hogy a jogszabály keretében egyes számban szerepel a cellaazonosító kifejezés, mivel gyűjtőfogalom esetében ez nem kizárt, lévén e jogi minőség eleve utal a többes tartalomra.

Kétségtelen tény, hogy az Eht. a fent írtaknak megfelelően esetenként külön kezeli a szóban lévő fogalmakat, vagyis azokat egymástól különálló adatként nevesíti. E tény azonban legfeljebb annak megállapítására elegendő, hogy az Eht. nem következetesen használja a kérdéses jogi fogalmakat, s emiatt bizonytalan a tartalmuk. Ez esetben pedig a bíróságnak figyelemmel kell lennie az Alaptörvény 28. cikk első bekezdésére, mely rendelkezés kimondja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. E szempontból megvizsgálva az említett fogalmakat mindenképp leszögezendő, hogy kérelmező álláspontjának elfogadása, hogy ti. a cellaazonosító mindössze egy külön jelentéssel nem bíró numerikus számsor (számkód), nem fogadható el, hiszen ez azzal járna, hogy a kérdéses adatszolgáltatás kérelmezett számára az Eht. 157. § (8a) bekezdésében meghatározott eljárások tekintetében semmilyen érdemi információt nem jelentene. Leszögezhető, hogy nyilvánvalóan nem ez volt a jogalkotó célja a szóban forgó szabályozás megalkotásakor. Ebből kiindulva és figyelembe véve a korábban kifejtetteket a bíróság álláspontja szerint a kérdéses jogszabályhely jogilag értelmezhető racionális célja a versenyfelügyeleti eljárás lefolytatásához, illetve a versenyfelügyeleti ügy eldöntéséhez szükséges adatok (bizonyítékok) biztosítása volt, ami viszont szükségképpen feltételezi, hogy a cellaazonosító nem csak magát azonosító kódot, hanem a földrajzi beazonosítására szolgáló adatokat is jelenti. Ezt támasztja alá a kérelmezett által hivatkozott miniszteri indoklás is, amely valóban utal a fent írt jogalkotói szándéokra. Nem vitatható, hogy a miniszteri indokolásnak nincs közvetlen jogi kötőereje, ám az Alaptörvény 28. cikkben foglaltakat is figyelembe véve tájékoztatást nyújt és orientálja a jogalkalmazó szerveket a jogi norma megalkotása mögött meghúzódó jogalkotói szándék tekintetében.

A bíróság megvizsgálta a NAIH állásfoglalását is, ám azt a fenti indokok alapján nem találta megalapozottnak. Annyiban egyetértett az adatvédelmi hatóság állásfoglalásával, hogy a cella földrajzi pozícióját meghatározó adatok átadásával kérelmezett személyes adatok birtokába jut, azonban álláspontja szerint nevezett szerv – a Tpv. 65. § (7) bekezdése, illetve a Ket. 17. § (3) bekezdése alapján – jogosult ezen adatok kezelésére. Végül a bíróság leszögezi, hogy kérelmezőt nem mentesíti az adattovábbítási kötelezettség megsértésével kapcsolatos felelősség alól az a tény, hogy az adatszolgáltatás megtagadásával nem állt szándékában az eljárást elhúzni, hanem így kívánta megvédeni az ügyfelei személyes adatait, miután a jogszabály ilyen kimentési okot nem ismer és kérelmező a fent írtak alapján köteles lett volna a kérdéses adatközlésre. A szóban forgó körülmény legfeljebb a szankció mértékének mérlegelése körében bírhat jogi relevanciával.

Mindez azt jelenti, hogy elsőfokú hatóság megalapozottan szabta ki kérelmezővel szemben az eljárási bírságot, illetve azt kérelmezett jogszerűen hagyta helyben. Erre tekintettel a bíróságnak sem indoka, sem pedig jogszabályi lehetsége nem volt, hogy kérelmezett végzését felülvizsgálja.

A bíróság az 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 62. § (1) bekezdés r) pontja alapján feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről az Itv. 37. § (1) alapján rendelkezett, a mértékét pedig a törvény 43. § (7) bekezdése alapján állapította meg. Kérelmező az illetéket leróta, így további illetékfizetési kötelezettsége nincs.

A bíróság a kérelmezett részére a nemperes eljárásban költséget nem állapított meg, figyelemmel arra, hogy ügyvédi, illetve jogtanácsosi képviselő hiányában a Knptv. 4. §-a folytán alkalmazandó Pp. 75. § (2) bekezdésében foglalt készkiadás és munkadíj nem volt érvényesíthető, a Pp. 75. § (3) bekezdése szerint a kérelmezettnek útköltsége és keresetkiesése pedig - a felek jelenlétével megtartott tárgyalás hiányában, a nemperes eljárás jellegéből fakadóan - nem merült fel.

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
36.Kpk.46.627/2014/5.

8

A végzés ellen a Knptv. 3. § (4) bekezdése alapján további jogorvoslatnak helye nincs.

B u d a p e s t, 2015. év március hó 5. napján

Kiadmány hitelűlő
tisztviselő

dr. Oláh Zsolt s. k.
bíróági titkár